

Όταν ο Άγγελος έκλαψε

Γεμάτα τα μικρά στρογγυλά

τραπεζάκια μέσα και έξω από το καφενείο, γεμάτα από βιαστικούς πελάτες που έρχονται έτσι στα γρήγορα έναν καφέ να πιουν, να στυλωθεί η ψυχή τους, και μετά να ξαναπάνε απέναντι, δίπλα να σταθούν στο δικό τους άνθρωπο, δίπλα ή καλύτερα ένα να γίνουν με τον πόνο και την ανημπόρια, που κατάληψη έχουν κάνει σε όλα τα πατώματα, σε όλα τα δωμάτια του μεγάλου νοσοκομείου και έχουν ποτίσει θαρρείς ολόκληρο το τεράστιο οικοδόμημα.

Ένα καφεδάκι, μια-μια η ρουφηξιτιά αλλά η σκέψη είναι εκεί, και τα πόδια χορεύουν σαν να βιάζονται να πάνε πάλι κοντά σε αγαπημένο άρρωστο.

—Κάτσε εδώ, καλά είναι, τι καφέ θες να πάω να φέρω.

Σε λίγο γύρισε με το δισκάκι, δυο νεράκια και δυο καφεδάκια. Λίγα τα λόγια τους αλλά φανέρωναν την έντασή τους, την έγνοια και την ανησυχία τους.

Μια φωνή έκανε και τους δυο να γυρίσουν το κεφάλι.

—**Με λένε Άγγελο και, αν επιτρέπετε, θα ήθελα να καθίσω μαζί σας.**

Βουβά δόθηκε η άδεια και ο Άγγελος έσυρε την καρέκλα του και κάθισε κοντά τους με τους ώμους γερμένους, όχι τόσο από τα χρόνια όσο από τον πόνο που κουβάλαγε μέσα του.

—**Επάνω η Ελένη μου πεθαίνει. Πονάει, πεθαίνει. Όλα έγιναν ξαφνικά. Πονάω μου είπε εδώ. Στη θάλασσα ήμασταν. Οι εξετάσεις έδειξαν καρκίνο στο πάγκρεας. Οι γιατροί μου είπαν να την ξεγράψω. Έτσι ξαφνικά, όλα,**

σε ενάμιση μήνα.

—Ο Θεός να σας δίνει δύναμη, το καλύτερο να γίνει.

—Ποιος Θεός; Τίποτα δεν υπάρχει, ούτε Θεός ούτε διάβολος. Τι μου λες τώρα; Τίποτα, τίποτα. Χήρα η Αδριανούλα, η κόρη μου και με ένα κάρο αρρώστιες. Εμείς μεγαλώνουμε τη Γιωργίτσα, τη εγγονούλα μας. Τι θα κάνω τώρα; Τι θα κάνω; Ένα φίλο είχα κολλητό 35 χρόνια και τώρα που πλούτισε με πούλησε, ούτε να τη δει δεν ήρθε. Φοβάται μήπως του ζητήσω λεφτά. Σκατά, τίποτα δεν υπάρχει...

Και ξεστόμισε βλαστήμιες ο Άγγελος, βλαστήμιες φοβερές. Και ανατρίχιασαν όλοι, όσοι τις άκουσαν. Βλαστημούσε Θεό και Αγίους, τη ζωή του την ίδια. Το πρόσωπό του άγριο γεμάτο θυμό, τα χείλια του πανιασμένα το χρώμα του προσώπου του κατακίτρινο και πελιδνό.

Την είδα να απλώνει το χέρι της και τρυφερά να κρατάει το δικό του, λες και τον γνώριζε χρόνια.

**—Μη βλαστημάς Άγγελε, μη, σε παρακαλώ.
Άκουσέ με, κοίταξέ με στα μάτια και άκουσέ με.**

Μην τα βάζεις με το Θεό. Φαίνεσαι καλός και έξυπνος άνθρωπος.

—Αν υπάρχει, είναι κακός. Αν ήταν καλός, δε θα είχε φτιάξει έτσι τα πράγματα.

—Άγγελε, σκέψου, πόσο καλά τα έχει φτιάξει.

Έφτιαξε τον κόσμο μας όμορφο, αλλά ασχήμια τον γεμίσαμε.

Σκέψου ποιος φταίει, σκέψου ποιος μολύνει, ποιος χαλάει του Θεού την πλάση.

Ποιος φαρμάκωσε τα τρόφιμα, ποιος τα μετάλλαξε, ποιος πείραξε τα φάρμακα.

Εμείς Άγγελε, εμείς καταστρέφουμε τα πάντα.

Εμείς κάνουμε τους πολέμους και αδιάκριτα σκορπάμε το θάνατο.

Εμείς σκορπάμε την ορφάνια.

Εμείς αδειάζουμε τις αγκαλιές των μανάδων.

Εμείς γεμίσαμε όλων των ειδών τους καρκίνους τον κόσμο.

Εμείς ευθυνόμαστε για εκατομμύρια θανάτους από πείνα, δίψα και αρρώστιες.

Άγγελε, μην τα βάζεις με το Θεό.

Μην αρνιέσαι τον Πατέρα σου και ορφανεύεις, τώρα που περισσότερο από ποτέ Τον χρειάζεσαι.

—Ξέρεις σε πόσα μοναστήρια πήγα, πόσα τάματα έχω κάνει; Είπε αυτός και η

φωνή του είχε μαλακώσει. Το πρόσωπό του ημέρευε.

—Δε μας χρωστάει ο Θεός.

Εμείς χρωστάμε σ' Αυτόν και στους εαυτούς μας.

Είσαι έξυπνος άνθρωπος, μπορείς να καταλάβεις.

Σήκωσε ψηλά τα μάτια σου, κοίτα Επάνω.

Εκεί θα βρεις δύναμη και παρηγοριά.

Θα προσευχόμαστε για σένα, την Ελένη σου την Αδριανή και τη Γιωργίτσα σας.

Στο υπόσχομαι.

Το κυρτό του σώμα ίσιωσε, κάλυψε τα μάτια με τα χέρια του και ψιθύρισε ένα ευχαριστώ.

Χωρίς να χαιρετίσει κίνησε να πάει απέναντι, να σταθεί κοντά στην Ελένη του, με βήμα πιο σταθερό κι ας άκουγαν όλοι το λυγμό του.

Γιατί, όταν ο Άγγελος ίσιωσε το κορμί του και κοίταξε ψηλά, έκλαψε.

Σημείωση: Τα πρόσωπα και η σκηνή είναι πέρα για πέρα αληθινά

Πηγή: hamomilaki.blogspot.gr